

mellem ejere og lejere. Om det uretfærdige i den nuværende forskelsbehandling er vist alle enige.

For det andet tilsigter forslaget, at boligudgiften, som ubestrideligt er en privat udgift, skal være uden indflydelse på skattens højde. Den eksisterende sammenhæng mellem høj indkomst og stor skattefordel er en ekstra urimelighed.

For det tredje tilsigter forslaget, at renter af privat gæld, der ligeledes er en åbenbar del af privatforbruget, ikke skal kunne fradrages. Den nuværende ordning er en direkte opfordring til gældsstiftelse og anledning til inflation.

For det fjerde er formålet at standse inflationen i boligsektoren. Parcelhusfordelene kapitaliseres i højere salgspriser og suger grundpriserne med i vejret. Disse højere priser giver spillerum for fordyrelser og smitter af på prisniveauet i byggeproduktionen i almindelighed. Herved hæmmes konkurrence og industrialisering af byggeriet. Resultatet er salgspriser, der stiller krav til en lagt større obligationsmasse end ellers nødvendigt med kursfald og rentestigninger til følge.

For det femte sigter forslaget på at fjerne den inflationskilde, som findes i parcelhusenes lånereserve. Der findes ca. 550.000 parcelhuse. I de ældre af disse er plads til store prioriteter, før skorstenen nås. Hvis man i gennemsnit anslår lånemulighederne til 20.000 kr. pr. hus, udgør de samlede latente lånemuligheder 11 milliarder, muligheder, der, selv om de kun udnyttes beskedent, gør en styring af kredit- og rentepolitik til noget nær en umulighed.

Forslaget stemmer med principperne i vor indkomstskattelovgivning. Det har en række indgribende gavnlige økonomiske virkninger, som ikke blot regeringen i den nuværende situation, men også hele befolkningen er interesseret i. Jeg skal anbefale forslaget til tingets overvejelse og vedtagelse“

Ved lovforslagets *1. behandling* i folketinget afvistes det af *finansministeren*, som påpegede, at det, hvis det blev gennemført, ville medføre uhyre praktiske vanskeligheder under hensyn til, at det forudsatte en sondring mellem private og erhvervs-mæssige renteudgifter. Vanskeligheden ved at skelne mellem disse to slags renteudgifter ville medføre, at ordningen fik slagside, idet det ville gå ud over lønmodtagere og pensionister i langt højere grad end over de selvstændige erhvervsdrivende. Iøvrigt stred forslaget mod boligforliget. Til denne afvisning af lovforslaget sluttede ordførerne for regeringspartierne sig. Heller ikke *Grünbaum* (S) kunne gå ind for lovforslaget, men ville meget gerne være med til at se, om der var andre muligheder, så man i hvert fald for fremtidige købere af parcelhuse kunne nå frem til en mere rimelig ordning end den, man havde i dag. *Sigsgaard* (VS) foreslog i stedet en forhøjelse af lejeværdien.

Efter *1. behandlingen* henvistes forslaget til videre behandling i et folketingsudvalg, hvorfra det senere overførtes til det udvalg, som